

מועד קטן ה

עניין: ציון קברים

זהר חדש פט ע"ג (קח ע"ב) ותרגום ללה"ק

רבי ברוקא אמר כתיב ויקרא כ"ב ג ונכרתה הנפש ההיא מלפני אי הנפש תכרת הגוף ההוא מה תהא ממנו אי הכי כמה קברות בריקניא כמה ציונין למגנא יא) דהא אי לבתר הקב"ה בני לההוא נפש כמלקדמין בהאי עלמא גופא דשביק אתאביד וקברא בריקניא אי הכי כמה גרמין אתאבידו וכמה קברין למגנא. אלא הקב"ה לא ישוצי עובדי ידוי אלא מארעא ומתחות שמיא אלה. ויחתון לתתא ויתבנון בקיומא אחרא גו אינון תתאי בדיורא דאקרי גשיה ותמן יתכשוון [נ"א יתנשוון] לדרי דרין הא שבע ארעין לתתא יב) ואלו הן ארץ אדמה

רבי ברוקא אמר, כתוב (ויקרא כב) ונכרתה הנפש ההיא מלפני. אם הנפש תכרת, הגוף יהוא מה יהיה ממנו? אם כן, כמה קברים בריקנות! כמה ציונים לחנם! שהרי אם אחר כן הקדוש ברוך הוא בונה אותה הנפש כמו מקדם בעולם הזה, הגוף שעזב נאבד, והקבר לריק. אם כן, כמה עצמות נאבדו, וכמה קברים לחנם.

אלא הקדוש ברוך הוא לא יכלה מעשי ידיו, אלא מהארץ ומתחת השמים האלה. וירדו למטה, ויבנו בקיום אחר בתוך אותם התחתונים, בפדור שנקרא נשיה, ושם הם יתבנסו (ישכחו) לדורי דורות.

זהר פרשת לך (פא.)

הוא שפע מאור דליטון מתהנין מזיו השכינה) בגין דהוא כפרה דנפש נטלי חולקיהון וכל מית צ"ג בהאי עלמא הויא נפש לא תעדי מן קברא לעלמין ובחילא לא ידעי מתייא ומשתעו לא עם לא. רוח חיכו דמקיים לנפש בהאי עלמא וחיכו משיכו דאתערותא דנוקבא לגבי דכורא כד ליטון בתיאובתא

שער המצוות פרשת ויחי ולכן מנהג בני אשכנז, שלא לבנות ציט על הקבר, עד אחר ז' ימי האבלות, לפי שטעם בנין הציט, הוא כעין כסא ומושב, לשרות עליו האורות המקיפים על הנפש, ועדיין לא נשלם המקיף לחנות שם, עד סוף ז' ימי אבלות. זאם יבנוהו טרם בוא המקיפים שמה, אז אותה רוח הטומאה הנדבקת בנפש המת, שורה על הציט והוא, ומתגברת שם, ולא תזוז משם לעולם. כדמיון מי שבונה בית, ואינו מזכיר עליו שם שמים, ששורה עליו רוח הטומאה, ואינה נעקרת משם לעולם. כנוכר בווהר פרשת תזריע ומצורע על פסוק הוי בונה בית בלא צדק כו'. ולכן צריך לזמתינ מלבנותו, עד תשלום ז' ימי האבלות, ואז אדרבא הוא מצוה לבנות ציט על הקבר, תכף אחר האבלות, להכין כסא ומושב אל האור המקיף כנוכר.

מהר"ל גור אריה בראשית ב, ז

והוא דבר נפלא למבין סוד הקבורה לאדם. ואין הכוונה שתולה בקבורה דוקא, שהרי כמה שלא נקברו רק נטבעו, אבל הכונה ראוי לקבורה אמרינן, כי האדם ראוי לקבורה, כי ענין הקבורה — הטמנה לדבר שיהיה בעתיד⁴⁵, ומפני שהאדם הוא בכח להיות חי לעתיד — יש לו קבורה בעפר⁴⁶, כי הקבורה, שהוא הטמנה, מורה שהוא בכח לדבר העתיד כשיחיו המתים, כי הדבר הנגלה הוא בפעל⁴⁷, והדבר הנטמן הוא בכח⁴⁸.